

ТЕЛЕ

№38 (1384)
22 вересня 2022

ЭКСПРЕСС

Інформаційно-рекламний щотижневик ТОВ «Телерадіокомпанія «ГОК»

Запрошуємо до магазинів

"Марафон"

та

"Світ Наталі"

**НОВИЙ ТОВАР
УЖЕ
НА ПОЛИЦЯХ**

**На кожен придбаний товар у м-ні "Світ Наталі" та "Марафон"
діє дисконтна знижка від 5%**

*просп. Героїв Дніпра, 2
просп. Героїв Дніпра, 49*

вул. Добровольського, 47

*просп. Героїв Дніпра, 42
просп. Героїв Дніпра, 54*

НОВИНИ КОРОТКО

Вода є

Після підписання повного пакету документів договірних відносин із постачальником природного газу «Нафтогаз Трейдинг» процес подачі гарячої води в Горішніх Плавнях відновлено з 22 вересня. Фахівці зазначають, що за кілька днів налагоджувальні роботи завершаться, і споживачі отримуватимуть якісну послугу з гарячого водопостачання.

- У нас є потрібні обсяги газу й дозвіл на його споживання. Наша технологічна робота розпочалася ще з 9-ї ранку 21 вересня, що передбачала якісну підготовку до запуску гарячого водопостачання, - наголошує директор КВП «Теплоенерго» Павло Сніжко. - Прошу споживачів із розумінням поставитися до того, що це великий обсяг роботи. Нам потрібно розігріти й підготувати систему трубопроводів, перш ніж гаряча вода потрібної температури побіжить із кранів у квартирах.

Працівники «Теплоенерго» кілька разів оглянули зовнішні мережі гарячого водопостачання з метою зменшення ризику виникнення аварійних ситуацій через тривалий простій. Мешканцям житлових будинків, які виявили пошкодження, для усунення неполадок радять звертатися до диспетчерських служб своїх управителів або КВП «Теплоенерго».

Для привабливості й комфорту

Попри воєнний стан, у Горішніх Плавнях підтримують лад і охайність, а комунальні служби міста продовжують працювати на благо його жителів. Минулого тижня працівники КП «СпецЕко» реконструювали ділянку тротуару на просп. Героїв Дніпра між будівлею ДРАЦСу та будинком № 42, що з'єднує проїжджу частину проспекту.

- Нині працівники «СпецЕко» власними силами завершують роботи, пов'язані з водовідведенням, і ті, що свого часу не ввійшли до проекту капітального ремонту асфальтового покриття проспекту, виконаного кілька років тому, - зазначає перший заступник міського голови Олександр Чуприна.

Комунальники вже облаштували на цій ділянці зливову каналізацію - надзвичайно важливу конструкцію, яка має допомогти відведенню води, що збирається під час тривалих опадів.

Разом із тим на території міста продовжують облаштовувати доріжки в місцях протоптаних жителями стежок, які бажають скоротити собі шлях. Якщо це дійсно

зручно й обґрунтовано, фахівці вкладають тверде покриття на цих ділянках із раніше вживаної тротуарної плитки. У часи, коли фінансування з міського бюджету на капітальні видатки неможливе, подібні заходи допомагають утримувати привабливість Горішніх Плавнів на належному рівні.

Масковий режим повертається

За інформацією УОЗ Горішньоплавнівської міської ради, станом на 19.09.2022 в місті зареєстровано 72 особи, хворі на COVID-19, із них - 5 дітей. Із числа хворих 10 осіб перебувають в інфекційному відділенні (з них одна - в реанімації), 62 - вдома під наглядом лікаря.

У зв'язку зі стрімким збільшенням рівня захворюваності респіраторною хворобою COVID-19, із 20 вересня 2022 року відновлюються карантинні обмеження на території Горішньоплавнівської міської ради (протокол № 22 від 19.09.2022).

Є можливість зробити щеплення: в наявності 2283 дози вакцини CoronaVac.

Латають ізсередини

Після завершення ремонтних робіт із відновлення асфальтного покриття на головних вулицях Горішніх Плавнів працівники КП «СпецЕко» продовжують оновлювати понівечений асфальт у внутрішньоквартальних проїздах.

- Продовжуємо фінансувати з міського бюджету проведення робіт, пов'язаних із поточним утриманням асфальтового покриття вулиць Горішніх Плавнів, - коментує перший заступник міського голови Олександр Чуприна. - Погода поки що дозволяє, тож комунальники прагнуть виконати свої завдання якомога швидше.

Процедура проведення ямкового ремонту не проста й відповідальна. Спершу фахівці на пошкоджених ділянках вирізають рештки старого покриття, потім ретельно продувають виїмки та готують їх до засипання гарячим асфальтом, який на завершальній стадії розрівнюють та утрамбовують.

За словами Олександра Чуприни, ямковий ремонт має виконуватися систематично, лише тоді можна якісно утримувати асфальтове покриття в нормальному стані. Відтак ці роботи в нашому місті й надалі триватимуть. Усього рік чи два їхньої відсутності негативно вплинуть на стан доріг. Тож комунальники в Горішніх Плавнях виконують ямковий ремонт щороку, тому й дорожнє покриття завжди в задовільному стані.

Попри скептицизм деяких містян, які глузують із місцевої прикмети: почалися дощі - саме час починати ямковий ремонт, роботи з відновлення пошкодженого асфальтового покриття проводяться лише за сприятливих погодних умов.

Наталка ВЕРЕМЧУК

Газета «Телеекспрес»

Засновник - ТОВ «Телерадіокомпанія «ГОК»

Відповідальна за випуск - редакторка О. О. Тарантіна

№ 38 дата виходу 22.09.2022 Наклад 1100 Замовлення № 237

Ціна за домовленістю.

Адреса редакції газети «Телеекспрес»:

39800, Полтавська область м. Горішні Плавні, проспект Героїв Дніпра, 54

Тел. (05348) 44508, 44500 E-mail: teleexpress@trkgok.pl.ua

Друк виконано ТОВ «Комплекс»

м. Дніпро, вул. Автотранспортна, 23

Реєстраційне свідоцтво ПЛ-738 от 20.02.2006 р.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.

Автор несе повну відповідальність за достовірність інформації,

точність наведених фактів. У телепрограмі можливі зміни.

Використання матеріалів тільки з дозволу редакції.

Відповідальність за зміст рекламних оголошень несе рекламодавець.

Осіннє загострення?

Проблема вандалізму в нашому місті є масштабною й багатогранною. І думки з приводу того, чим викликано це явище - безкарністю або деградацією суспільства, розділилися. А ось кількість випадків тільки збільшилася. І пов'язані вони найчастіше з об'єктами міської інфраструктури. Багатими на такі події став і вересень.

Комунальне майно - під ударом

Славнозвісний римський фонтанчик, що у сквері поблизу СЗОШ № 4; гоїдалки в місцевому парку відпочинку та дитячому містечку; пам'ятний знак «Намет», що у сквері Першопрохідців; сітілайти на головних вулицях міста; стіни та паркани, розписані таємничими написами... Це далеко не весь перелік комунального майна, яке потерпає від рук так званих небайдужих мешканців нашого міста протягом років. Слідом за понівеченими лавами, які були переміщені зі скверу Фергехро на територію навколо паркового озера, прийшла черга й до зони відпочинку на затоці Барбара. Саме там цими вихідними місцеві покидьки намагалися зламати огорожу вздовж доріжки, яка веде до води.

- Затока Барбара є популярним місцем відпочинку наших городян, тому, щоб зробити їхнє перебування там ще зручнішим і комфортнішим, було розроблено та втілено в життя план комплексного благоустрою даної території з розвитком необхідної інфраструктури, - зазначає перший заступник міського голови Олександр Чуприна. - Спуск виконано відповідно до чинних Державних будівельних норм України (ДБН) із дотриманням кута нахилу. Це щоб доступ до води мали громадяни з інвалідністю, маломобільні особи, матусі з візочками. І саме огорожу на цьому об'єкті не залишили без своєї уваги місцеві вандали цими вихідними. Проблему з фінансуванням місцева адміністрація відчула з початку військової агресії, але за будь-яких умов намагалася винайти кошти (за рахунок комунальних підприємств, використовуючи матеріали, які було придбано раніше), щоб підтримувати місто в належному стані. І дуже прикро, що попри складнощі сьогодні, знаходяться ті, хто намагається це все зруйнувати. Також хочу звернутися до містян із закликом не проходити повз такі випадки, телефонувати за номером 102. Це стосується й випадків порушення терміну комендантської години, адже наразі контроль за її дотриманням - виключно на працівниках поліції.

Невтішні роздуми

Днями промайне сім місяців від того страшного ранку 24 лютого. Сім місяців, як Україна та українці потерпають від обстрілів, руйнувань та катувань. Сім місяців,

як життя зібране в один наплічник. Протягом семи місяців люди йдуть до пунктів евакуації, тримаючи за руку дітей, а ті - переноску з домашнім улюбленцем... і доходять не всі. Сім місяців, як на дорогах нашої країни з'явилися розстріляні автівки, а в лісах - масові поховання вбитих та закатованих. Сім місяців, як нас намагаються стерти як націю. Сім місяців, як воїни ЗСУ сплачують ні з чим не зрівняну ціну за те, щоб ми мали змогу продовжувати жити...

І ми живемо. Живемо в тиловому місті, де все, що відчули за цей час, - звук повітряних тривог, відключення світла на

півтори години і води - на три... Усього вистачає в тиловому місті, за плечима ЗСУ. А чого не вистачає місту? Вашої небайдужості!

Адже я ніколи не повірю в те, що жоден мешканець будинку, чії вікна виходять на затоку Барбара, не бачив чи не чув, що там відбувається. Мали чути, адже комендантська година, і на вулиці панує тиша. А якщо не панує, поставте собі запитання: чому? Натисніть цифри 102 на телефоні і не бійтеся назвати своє прізвище працівникам поліції. Адже забезпечення правопорядку - це їхня робота, за яку вони отримують заробітну плату. Тож мають працювати. Хочеться їм цього чи ні, але мають!

За невтішною статистикою, більшість актів вандалізму коїть молодь, якій не виповнилося 25 років. Психологи стверджують, що руйнування майна найчастіше відбувається імпульсивно, під впливом ситуації. У 66 % випадків акт вандалізму не готується заздалегідь. За результатами опитування 500 підлітків віком 12-18 років, затриманих правоохоронцями за вандалізм, виявилось, що більшістю з них не цікавляться батьки, вони погано встигають у школі, їхні друзі теж є «важкими». У моральному плані особистість таємного вандала ще більш огидна, ніж явного грабіжника чи іншого відкритого злочинця. Біда ще й у тім, що нічний мародер не дуже ризикує, й це заохочує його до інших, ще підліших, цинічніших дій.

І найкращими «ліками» для тих, у кого руки сверблять, було б примусити їх власним коштом полагодити понівечене комунальне майно. Але без вашої участі, містяни, це неможливо. Тож якщо ви не хочете, щоб місто мало вигляд, як на фото, - не залишайтеся осторонь!

Ольга ТАРАНТИНА

ІЗ СЕСІЙНОЇ ЗАЛИ

Оголошення повітряної тривоги змусило 25 депутатів та запрошених на сесію Горішньоплавнівської міської ради змінити залу засідань на укриття. Після вшанування хвилиною мовчання пам'яті земляків, які загинули в боях за цілісність кордонів нашої держави, більшу частину питань присутні затверджували максимально оперативно за скороченою процедурою у сховищі - відкритим способом голосування шляхом підняття руки через відсутність технічної можливості користуватися електронною системою.

Безкоштовно для всіх

Черговим рішенням депутати підтримали забезпечення безкоштовного перевезення жителів Горішньоплавнівської МТГ за рахунок коштів місцевого бюджету на приміському автобусному маршруті загального користування, що не виходить за межі території громади, № 32 «Південний» - Кияшки - Салівка.

Фінансування надається в рамках Програми розвитку житлово-комунального господарства та благоустрою Горішньоплавнівської МТГ на 2021-2023 роки. Компенсація проводиться в повному обсязі, незалежно від кількості перевезених пасажирів. Відтак за перевезення пільгових категорій КП «СпецЕко» отримує компенсацію з державного бюджету, за решту населення - з міського бюджету.

Бонус за знання

У Горішніх Плавнях продовжують захоплювати педагогічних працівників, учні та вихованці яких стали переможцями міжнародних, всеукраїнських, обласних олімпіад, турнірів та конкурсів Малої академії наук України, просвітницьких конкурсів та спортивних змагань, ініційованих Міністерством освіти і науки України, показали високі результати під час державної підсумкової атестації (ДПА) у формі зовнішнього незалежного оцінювання (ЗНО) або національного мультипредметного тесту (НМПТ).

Депутати схвалили доповнення відповідного положення про заохочення пунктом, що передбачає стимулювання педагогічних працівників та директорів шкіл

за якісну підготовку учнів до ДПА у формі ЗНО/НМПТ. Так, педагогічні працівники отримуватимуть щомісячну премію, якщо їхні учні матимуть високий та достатній рівень навчальних досягнень за результатами ДПА у формі ЗНО за умови участі в тестуванні з конкретного предмету не менше 40 % випускників класу, яких навчав учитель. Залежно від рівня якості знань розмір щомісячної премії вчителя становитиме від 2 до 3 тис. грн. За 200 балів з одного предмету в одного учня розмір премії становить 2 тис. грн.

Директори закладів загальної середньої освіти отримуватимуть щомісячну премію, якщо заклад має високий показник у рейтингу шкіл Полтавської області за результатами ЗНО. Залежно від позиції в рейтингу розмір щомісячної премії директора становитиме від 3 до 5 тис. грн.

Дітям військових - харчування

Депутати підтримали забезпечення безоплатним харчуванням за рахунок

коштів міського бюджету в закладах дошкільної та загальної середньої освіти дітей військовослужбовців, які перебувають на службі у Збройних силах України на час безпосередньої участі у заходах, необхідних для забезпечення оборони України, захисту безпеки населення та інтересів держави у зв'язку з військовою агресією РФ проти України; дітей батьків-інвалідів війни та дітей, батьки яких загинули під час захисту кордонів нашої держави, перебуваючи безпосередньо в районах у період здійснення зазначених заходів.

Нагадаємо, що для забезпечення безоплатним харчуванням дітей дошкільного віку, триразовим харчуванням учнів 1-4 класів та одноразовим харчуванням учнів 5-11 класів до адміністрації закладу освіти подаються наступні документи: заява, в якій заявник зазначає, що попереджений про відповідальність за достовірність поданої інформації; довідка, видана та скріплена печаткою уповноважених органів про безпосередню участь громадянина у здійсненні заходів, необхідних для забезпечення оборони України, захисту безпеки населення та інтересів держави у зв'язку з військовою агресією РФ проти України (для учасника), довідка МСЕК (для інвалідів війни) та документ, який підтверджує право на пільги (для членів сім'ї загиблого під час захисту цілісності кордонів нашої держави).

Резерв - на потрібне

Вирішено виділити кошти з резервного фонду міського бюджету на придбання лікарських засобів та виробів медичного призначення для запобігання й ліквідації медико-санітарних наслідків надзвичайних ситуацій управління охорони здоров'я. Виділено кошти й управління соціального захисту населення на відшкодування компенсації за розміщення внутрішньо переміщених осіб (ВПО) та компенсацію транспортних послуг при евакуації населення; відділу освіти - для організації харчування ВПО; виконавчому комітету Горішньоплавнівської міської ради - для вирішення завдань, пов'язаних із запровадженням і здійсненням заходів правового режиму воєнного стану; для вирішення завдань, пов'язаних із формуванням часткового запасу продовольчих товарів; департаменту ЖКГ - на закупівлю матеріалів для технічного обслуговування водопостачання та водовідведення, електропостачання, палива; для відновлення покрівель будинків, пошкоджених внаслідок надзвичайної ситуації природного характеру.

Станом на 1 вересня 2022 року обсяг коштів резервного фонду становить 5 428 449 грн.

Наталка ВЕРЕМЧУК

Майстер і наставник

Серед працівників Полтавського ГЗК вистачає досвідчених фахівців, вони настільки добре знають обладнання, яке експлуатують, що коли воно виходить з ладу, часто й без детального огляду здогадуються про причину несправності. Іван Терещенко, трудовий стаж якого складає 44 роки, радо ділиться своїми знаннями з молодим поколінням, і впевнений, що охочі досягнути тонкощі ремесла завжди досягнуть успіху і на роботі, і в житті.

Мрія здійснилася

Герой моєї розповіді з дитинства мріяв стати електриком - ще відтоді, коли захоплено спостерігав, як у його селі прокладали лінію електропередач. Свій трудовий шлях на Полтавському ГЗК починав електрослюсарем 1977 року в часи розбудови ДЗФ та ЦВО, коли разом зі своїми колегами підключав залізничні крани. На практиці дуже швидко зрозумів, що й до чого, закріпив набуті знання під пильним контролем досвідчених наставників.

- Тоді комбінат ще активно будувався, ми спостерігали за цим величезним процесом, і кожен у своїй сфері доклав зусиль для розбудови підприємства. Молоді працівники підхопили цю естафету й продовжують розвивати комбінат на сучасний лад - як цим не тішитися, - додає герой моєї розповіді.

З 1995 року Іван Терещенко працював електромеханіком, а сім років тому знов повернувся до електрослюсарної справи в службі внутрішньої логістики. Слідкує за тим, щоб обладнання в службі працювало справно, оперативно реагує на виклики, якщо раптом щось виходить із ладу - кран чи проводка. Навіть якщо десь погано зачинаються двері чи протікає труба, в СВЛ добре знають, що треба кликати саме Івана Терещенка - цей чоловік впорається з такими негараздами на раз.

- І вночі розбуди - зможу швидко й правно полагодити обладнання в цеху. І таке іноді трапляється, бо виробничий процес на комбінаті триває безперервно, - із щирою усмішкою розповідає елек-

трослюсар черговий та з ремонту обладнання СВЛ Іван Терещенко. - По пам'яті можу перерахувати всі ймовірні помилки в роботі кранів. Узагалі люблю свою роботу за те, що вона різноманітна - щоразу потрібно лагодити щось інше: кран, кабель чи розетку, тому й цікаво щодня сюди йти. Нудьгувати тут не доводиться. А ще більше люблю спостерігати за відремонтованим обладнанням, яке після моєї роботи працює безперебійно.

Робота надихає

- Працювати з новими кранами значно цікавіше, ніж із їхніми попередниками, - зізнається Іван Терещенко, - новітнє обладнання працює вже за сучасними схемами, із частотними перетворювача-

ми, тож зрозуміти принцип їхньої роботи зсередини - процес доволі захоплюючий для електрослюсара.

Чоловік мріє, що зовсім скоро в цеху все застаріле обладнання замінять новим. На запитання про те, чи складно, знижує плечима, каже, що зміна на зміну не схожа. Й те, що прикипів серцем до бази обладнання, до своїх колег, навіть не приховує.

- Комбінат давно став мені рідним, - зізнається мій співрозмовник. - Я ж тут більше часу проводжу, ніж удома. Молоді працівники, які недавно тут працюють, знають, що завжди можна спитати поради, що і як лагодити, - я завжди готовий поділитися професійними секретами.

Неодноразово фото Івана Терещенка було на дошці пошани, але електрослюсар зізнався, що особливої гордості із цього приводу не має, каже, що просто виконує свою роботу, але, звісно, приємно, коли керівництво це цінує.

З думками про мир

У вільний від роботи час Іван Терещенко захоплюється садівництвом на своїй присадибній ділянці, птахівництвом, риболовлею.

Бажання чоловіка, на здійснення яких він щиро сподівається, нині співпадають із бажаннями більшості українців, - щоб був мир в Україні і діти завжди були здорові.

Наталка ВЕРЕМЧУК

Виховуючи добро

Вихователі, які обрали цю професію за покликом серця, стають другими мамами для малечі; вірними друзями, з якими можна поділитися найбільшими секретами у світі, й людьми, які назавжди лишаються в наших дитячих спогадах... З ними процес виховання - цікаве дійство і для малечі, і для батьків.

Вихователі в дитсадках щоранку радо розкривають обійми своїм маленьким пізнавайкам та чомучкам. Когось налаштують на цікаву гру, когось приголублять чи попросять щось цікаве розповісти - і за кілька хвилин зграйка дітлахів злагоджено й уважно готова слухатися. Як їм це вдається, розповідають вихователі міських закладів дошкільної освіти.

За покликом серця

Вихователька ЗДО «Росинка» **Світлана Сівак**, яка має більше 35 років трудового стажу, з дитинства мріяла про цю професію. Після закінчення педагогічних курсів розпочала працювати в цьому закладі, пізніше ж закінчила педагогічне училище. Весь цей час щодня поспішає до «Росинки», яка за ці роки стала рідною, щоб зайти до садочка першою й попрацювати з документацією, поки малеча не поспішила на майданчик. Ранок зі своїми вихованцями починає з усмішки, тому малюки завжди із задоволенням поспішають до дитсадку.

Згідно з програмою, Світлана Сівак навчає своїх вихованців читати, малювати, ліпити, робити аплікації, рахувати, розвивати мовлення, знайомить їх із довкіллям. Словом, готує дітлахів до школи.

Сьогодні в «Росинці» відзначають Усе-світній день добра. Вихователька запропонувала дітям намалювати Країну доброти нетрадиційними методами - за допомогою губки, ватних паличок, трубочок.

Усі разом створювали єдину картину добра, в яку кожен вклав свою часточку.

Свідомий вибір

Вихователька ЗДО «Дюймовочка» **Оксана Михайлюк** прийшла в професію, коли їй виповнилося 35, нині жінка навчається в магістратурі:

- Моя мама 25 років пропрацювала вихователем, тож я знаю, наскільки це відповідально. І лише після виховання власних дітей я зрозуміла, що справді впрауюсь із цим непростим завданням. Мабуть, так було треба, щоб доля все ж підвела мене до цього рішення.

Додає, що основні вихователі для кожної дитини - її батьки. І в садочку добре видно, наскільки мама й тато займаються процесом виховання в родині та які стосунки складаються в них. А от завдання вихователя - відшліфувати процес виховання, дати уявлення про найпростіші знання та здібності.

За словами Оксани Михайлюк, процес адаптації до дитсадку важко перебігає не лише в самих дітей, а й у батьків, особливо в тих, хто віддав до садочка свою першу дитину.

Перевірене бажання

Вихователька ЗДО «Дюймовочка» **Ірина Борщик** працює з дітьми майже 14 років. Зізнається, що був у житті період, коли не була впевнена, що це її покликання.

Довести, що це саме так, допомогла робота продавчиною - за кілька місяців туги за дітьми вона зрозуміла, що треба повертатися до дитсадку, інакше просто не зможе.

- Я усвідомила, що тут, у дошкільці, я на своєму місці, бо знаю, що потрібна, - наголошує Ірина Борщик. - Вихователь має бути людяним, уміти розглядати ситуацію під різним кутом і ставити себе на місце інших, лише тоді досягне успіхів у професії. У нас із батьками дітей одна

Світлана Сівак

задача - виховати їх, соціалізувати та підготувати до подальшого етапу в житті.

Головне, на думку виховательки, не лише навчити дитину читати й писати. Кожен малюк має набути навичок спілкування з однолітками, розвинути позитивні риси характеру, вміти йти на компроміс, корисно й цікаво проводити свій час, дружити та підтримувати оточуючих.

Кожен вихованець важливий

Вихователь один, вихованців у нього багато, але це не заважає приділяти увагу всім. У кожній групі діти, мов ті маленькі курчатка, туляться до вихователів, що на час перебування в садочку стають для них енциклопедією знань, умінь, цікавих казок та пізнавальних ігор, а ще справжнім другом, до якого завжди можна звернутися.

- Буває, прокидаєшся зранку, а настрої зовсім не той, який би хотілося. Але як подумаю, що ось скоро побачу свою малечу, усмішка сама з'являється на обличчі, - зізнається Світлана Сівак. - Робота з дітьми відволікає від буденних турбот і надихає придумувати для них ще більше цікавих занять. Я їх дуже люблю всім серцем.

Оксану Михайлюк найбільше тішить повага, довіра дітей і той факт, що малеча бере з неї приклад:

- Тому я просто не маю права бути з поганим настроєм чи мати поганий вигляд. Ми ж із дітьми проводимо дуже багато часу, тож важливою є й манера спілкування, ввічливість.

Ірина Борщик додає: не менш важливо при цьому виховати людину й гідного громадянина, який обов'язково знайде своє місце в суспільстві.

Пліч-о-пліч

У кожного вихователя свій підхід до вихованців. Світлана Сівак, наприклад, ставиться до малечі з душею, як до власних дітей, і при цьому спілкується з кожним як із особистістю на різні теми, що цікавлять малечу.

- З найменшими весь час проводжу на килимку, бо малюків треба навчити гратися - самі вони ще не вміють скласти будиночка з кубиків, інакше вони просто почнуть кидатися кубиками. Щоб навчити чогось дітей, треба не лише бути поруч, а й ставати на їхній рівень, самій відчувати себе дитиною, - впевнена Оксана Михайлюк.

Оксана Михайлюк

Ірина Борщик додає, що іноді достатньо одного красномовного погляду, щоб дитина зрозуміла, що потрібно вгамуватися й робити те, що й інші. А буває й так, що потрібно підійти, розпитати, що не так, відволікти від негативних думок. Вихователька акцентує увагу на необхідності крокувати в ногу з часом, щоб виховувати діток за сучасними методиками, як у Європі. А для цього потрібно багато працювати, й над собою в тому числі.

Гарно гуляти, щоб добре спати

Не менш важливий момент у процесі виховання - дотримання режиму, а саме обіднього сну, який полюбляють далеко не всі діти. Якими тільки методами не користуються вихователі, щоб оперативно приспати вихованців! Так, Світлана Сівак привчила своїх малюків, що перед сном обов'язково буде цікава казка, головна умова - вмоститися зручненько у своїх ліжечках і тихенько лежати, інакше казочки не буде.

- Якщо ж хтось і не спить, то знає, що має тихенько лежати. Зараз часто зустрічаються діти, які просто не сплять вдень і все, тут нічого не поробиш. Але при цьому тіло має відпочивати, розслабитися,

Ірина Борщик

- додає Оксана Михайлюк. - Загалом же, якщо дитинка добре побігала на вулиці, гарно поїла, успішно позаймалася, як правило, по обіді й сама хоче спати.

Найважливіше – результат

У будні з вихователями малеча проводить більше часу, ніж із батьками. Тож педагоги прагнуть огорнути теплом і любов'ю кожного свого вихованця й подбати, щоб ніхто не сумував та щоб кожен день приносив їм щось справді цікаве. Найщемливіший момент для всіх працівників кожного дитсадка – випускний вечір їхніх вихованців. Хоч за сценарієм це радісний та урочистий захід, виховательки та нянечки не стримують сліз під час розставання зі своїми підопічними, пригадуючи, як колись ці маленькі дітки вперше переступили поріг садочка й самі схлипували через те, що вперше в житті мають кілька годин лишитися без мами й тата...

- У такі моменти найбільшу втіху приносить результат моєї роботи впродовж кількох років. Я бачу, що діти готові йти далі, до школи, - додає Світлана Сівак. - Коли зустрічаю їх, уже доросліших, через певний час і ми спілкуємося, як рідні люди, - то справжній бальзам на душу...

Дбати й про себе

Із початком повномасштабного вторгнення російських загарбників було незрозуміло, як працювати далі. У міських дитсадках, яким дозволено функціонувати в умовах воєнного стану за наявності укриттів, спершу спостерігалася певна розгубленість серед дітей. За певний час вихователям вдалося налаштувати їх на

спокійне й злагожене виконання правил у разі сигналу повітряної тривоги.

- Спершу всім було складно емоційно: й дорослим, і малим, - розповідає Ірина Борщик. - Діти боялися. Та за кілька місяців вони і їхні батьки звикли поводитися спокійно за будь-якої ситуації. Звісно, зараз працювати з дітками дещо складніше - вони нині більш емоційні через сучасні події, часто нервують. Але ми маємо зробити все, щоб у малечі було щасливе дитинство, про яке кожен з усмішкою згадуватиме в дорослому житті.

Сучасні вихователі - психологи й емпати, яким у такий складний для України час вкрай важко бути завжди у строю. У кожного з них свої секрети відновлення для запобігання емоційному вигоранню. Так, Ірина Борщик полюбляє в надто важкі моменти залишитися на 15-20 хвилин у тиші на самоті, випити ароматного чаю, подивитися позитивне відео - результат не змусить на себе довго чекати, батарейки вмить поновлюються! У вільний від роботи час займається спортом або рукоділлям - викладає картини алмазною мозаїкою. Пояснює, що має бути сама наповнена добром, щоб дарувати його іншим.

- Не потрібно брати на себе все й одразу: на роботі я турботлива вихователька, вдома - любляча мама, - пояснює Ірина Борщик. - Особисте життя - інша ланка, що завжди за межами роботи. Раптом у садочку щось не ладиться, в жодному разі не можна нести негатив додому, бо рідні ж не винні, що в мене щось не так. І навпаки: на роботу потрібно йти з усмішкою, залишаючи родинні питання вдома. Баланс - корисна річ і для себе, і для оточення!

Діти - квіти

Дитячий садок як виховний заклад з'явився в XIX столітті в Шотландії. Там була організована Школа для маленьких дітей, де ті займалися і грали в той час, коли їхні батьки були зайняті працею.

Однак саму назву «дитячий садок» придумали не на Британських островах, а в Німеччині. Автор цього словосполучення - Фрідріх Вільгельм Август Фребель, один із найвідоміших педагогів Європи того часу, теоретик дошкільного виховання. Кажучи так про заклад дошкільної освіти, він мав на увазі, що діти - квіти життя, а тому й квітнути вони повинні в саду.

В Україні перші суспільні дошкільні заклади з'явилися в XIX сторіччі. 1839 р. в Полтаві на кошти земства було відкрито перший заклад для дітей віком від трьох років. Туди приймали дітей із бідних родин, які під час денних робіт батьків залишалися без догляду. Час перебування тривав із 7.00 до 21.00. Діти отримували їжу, одяг та медичну допомогу. Утримувався цей заклад за рахунок благодійних пожертв.

Переможне мистецтво

Завдяки таланту народженої в Горішніх Плавнях, а нині полтавської художниці Кристини Сіренко днями на потреби ЗСУ було перераховано 23 тис. грн. Кошти вдалось виручити на аукціоні, одним із лотів якого була розписана дівчиною піксельним вишиваним орнаментом гільза від ворожого касетного снаряда.

Створити настільки неординарний артоб'єкт мисткині запропонували полтавські депутати партії «Європейська солідарність», які проводять активну волонтерську діяльність у регіоні, долучаючи до руху допомоги армії всіх, хто має хист та бажання. Досить відома в Полтаві художниця тільки рада була приєднатись до такої гідної справи, бо волонтерство для неї - річ не нова.

- Хоч я і народилась у Горішніх Плавнях і там й досі мешкає моя бабуся, та більшість свідомого життя до переїзду в Полтаву прожила в Кременчуці. Тож теракт, який вчинили російські окупанти 27 червня, обстрілявши торговельний центр «Амстор», став і моєю трагедією. Наприкінці липня я приєдналась до благодійного аукціону з продажу картин українських митців, на якому збирали кошти на допомогу жертвам теракту в «Амсторі». Для цього вчора я передала декілька своїх картин, за які вдалось виручити 44 200 грн, а загальний збір за вечір склав 88 100 грн.

Тепер Кременчук, де дівчина отримала ази малювання, став для неї не лише місцем дитинства, а й живим свідченням горя війни й гострого бажанням допомагати всіма силами тим, хто того потребує після зустрічі з ворогом.

А здавалося б, не так давно всі її думки були лише про мистецтво.

Зовсім нещодавно юна художниця відчула в собі сили зайнятись олійним живописом. До цього вона писала аквареллю, і малювання було лише її хобі, якому присвячувала час, вільний від основної роботи.

- Я навчалась образотворчого мистецтва в художній школі, але не закінчила її, - з посмішкою ділиться спогадами мисткиня. - За фахом я архітектор-містобудівник, із відзнакою закінчила магістратуру Національного університету «Полтавська політехніка ім. Юрія Кондратюка». Під час отримання професії мала уроки і малюнка, і живопису. Тож сказати, що я самоучка, не можна, хоч і профільної освіти не отримувала. 10 років працювала в Полтаві на промисловому підприємстві, яке випускає станції регенерації й очистки відпрацьованих масел. Там займалась вебдизайном, розробляла каталоги й виставкові стенди, займалась ландшафтним дизайном. А одного дня вирішила цілковито зануритись у мистецтво.

І життя показало, що вибір вона зробила правильний. Адже сьогодні молода, талановита, яскрава художниця з оригінальним авторським стилем є впізнаною мисткинею не лише на теренах області. «На полотнах Кристини світ вибарвлюється настільки широко й щедро,

там стільки життєлюбства й гумору, що хочеться бути поряд із її мистецькими творами якомога частіше й більше», - так кажуть мистецтвознавці та прихильники. І таких щодня все більше. Її роботи вже бачили відвідувачі кількох усеукраїнських виставок, а торік художниця мала персональну виставку в Полтаві. Між іншим, цими днями дві її роботи виставлені в галереї в Барселоні.

- Роботи, які зараз в Іспанії, обирали власники галереї, і їхній вибір зупинився на моїх абстрактних песиках, виконаних у такій мультижанрній манері, - додає дівчина. - Мені дуже подобаються тварини, яких я пишу найчастіше, бо вони щирі, душевні та віддані, вони не вмють

бrehати, від них не очікуєш нічого поганого. Це наче мій острівець, де можна бути самою собою і знати, що у відповідь отримаєш таке саме щире ставлення. Удома в мене поки що немає тварин, але я дуже хочу когось узяти. Тож, можливо, у своїх полотнах і візуалізую те, що хотіла б мати в найближчому майбутньому.

Так само щиро і з вірою в можливість наблизити мирне, спокійне життя, цен-

Ось тепер літо пройшло

Купальний сезон офіційно завершено. Цьогоріч на Полтавщині він тривав із 4 червня до 15 вересня. Особливістю літа в нашому регіоні стала більша, ніж зазвичай, кількість бажаючих відпочити біля річки. Проте створити безпечні умови на водних об'єктах вдалося.

Незвично велика кількість відпочивальників не призвела до збільшення нещасних випадків на воді в нашому місті. Так зазначає начальник дільниці з утримання та обслуговування прибережної території КП «СпецЕко» Іван Ковальчук:

- Офіційних звернень по допомогу до рятувальників цього літа не надходило. На пляжі є щити з нашим телефоном і правилами поведінки на воді та алгоритмом дій у разі потреби надання допомоги. Тож ситуації, які й виникали, не потребували звернення до рятувальників. Протягом усього періоду наші співробітники перебували на чергуванні. І хоча й не патрулювали на воді, але спостереження за прибережною зоною здійснювалось у штатному режимі. Як порівняти з минулими роками, помітне було збільшення кількості відпочивальників. Зрозуміло, що за рахунок переселенців. Особливо людно було на березі затоки Барба-

ра. Меншою популярністю користувався міський, так званий дитячий пляж, що біля Дніпра. Тим не менш, можна сказати, що купальний сезон у період воєнного стану пройшов спокійно. Думаю, що цьому посприяла заборона навігації, адже основні проблеми маємо саме тоді, коли на воду на човнах виходять люди після вживання алкоголю.

Завершення купального сезону для працівників дільниці з утримання та об-

слуговування прибережної території означає початок підготовки місць відпочинку до зимового періоду. Із пляжної зони заберуть переодягальні для щорічного поточного ремонту. Приберуть на зиму загороджувальні знаки та перекриють заїзд на Барбару. Також планується провести плановий огляд малих архітектурних форм та доріжок - чи не потребує щось ремонту.

- До того ж тепер, після завершення гарячої пори, у працівників з'явиться можливість піти у відпустку, бо влітку такої змоги немає - всі мають бути на робочих місцях, - додає Іван Ковальчук. - Та роботи нам завжди вистачає, бо зниження температури не позбавляє деяких містян бажання зануритись у воду. Ніхто не скасовує й бажання покататися на крижинах під час зимової риболовлі. Тож човна не прибираємо, для можливості оперативного реагування він перебуватиме на воді, допоки Дніпро не вкриється кригою. Адже попри те, що навігація зараз закрита, ми маємо дозвіл виходити на воду в разі потреби, хоч, звісно, постійно курсувати не можемо.

Крім того, проводитиметься надалі й щоденний огляд прибережної території для підтримки її в належному стані до наступного купального сезону.

◀ тром якого буде життєдайна творчість, дівчина поставилась до пропозиції розписати гільзу від касетного снаряда.

- Мені запропонували зробити патріотичний розпис, і я обрала піксельну вишиванку, бо вірю, що саме вишиванка є нашим оберегом від усього лихого та ворожого, а в орнаменті закодована мужність, сила, відвага та воля, - пояснює Кристина. - Коли мені привезли гільзу, то вона була вся в багнюці, фізично відчувалась їй важка енергетика. Коли ж я її відмила і готувала до розпису, то раптом помітила всередині порожнє осине гніздечко. Це здалось мені настільки символічним, що я вирішила його не прибирати. Відчула, наче це наш ворог, який загинув, а я намагаюся закути його там вишиванкою, яка б запечатала весь негатив. Мені наче вдалось узяти верх над ворогом, не втрачаючи себе, не опускаючись до його рівня. Саме так - своїм

добрим, але впевненим, твердим, стійким посланом заявити про те, що ми не такі, як вони. Ми залишаємось людьми за будь-яких обставин. Гніздо залиши-

лось на місці, і його й тепер можна побачити, заглянувши в маленький отвір у верхній частині гільзи.

Після такої помітної для громади роботи до Кристини, напередодні професійного свята Дня рятувальника, звернулись представники ДСНС із пропозицією продовжити подібний досвід. І ось нещодавно розписаний нею шолом із зображенням пса Патрона було продано на благодійному аукціоні за 15 000 грн.

- Я невимовно радію такій змозі допомагати нашим захисникам своєю творчістю, бути їм корисною, - додає художниця. - І в подальшому не відмовлю, відгукнусь на подібні пропозиції, бо впевнена, що наближення нашої перемоги залежить від кожного, хто на своєму місці має використовувати всі можливості робити все, що він може найкраще.

Сторінки підготувала
Софія ПАЛЯНИЦЯ

Є бажання - буде й тренування

Благодійний турнір із баскетболу на підтримку ЗСУ відбувся в Горішніх Плавнях.

Війна триває, але українці починають частково адаптуватися до нових умов. Дехто намагається повернути старі звички, які дозволяють контролювати хоча б щось, хтось починає будувати нові. Спорт виявився для багатьох рятівним кругом, щоб не лише відволікатись, а і справлятися з емоціями, які ми проживаємо.

Спортивний спосіб життя та бажання допомогти впоратися зі стресом через війну спонукали Романа Мелетича організувати тренування з баскетболу для бажаючих віком 16+. Чому саме для дорослих? Адже, як пояснює своє бажання організатор, спортивних секцій для дітей у місті вистачає. А ось у підлітків виникають певні проблеми, і більшість із них, перетнувши певну вікову межу, опиняються на вулиці з пляшкою пива в руках. А це призводить до негативних наслідків. І ми маємо змінити їхнє середовище, щоби зменшити ці ризики.

Довідка «ТЕ»

Роман Мелетич - тренер із баскетболу, керівник ГО МСК «Ріко». Народився та виріс у Горішніх Плавнях. Навчався в СЗОШ № 5, продовжив здобувати освіту в Комсомольському політехнічному технікумі, потім - Національному університеті фізичного виховання і спорту України. Після закінчення отримав диплом тренера з баскетболу та фітнес-тренера. Працював тренером із баскетболу ДЮСШ № 3 м. Горішні Плавні, менеджером та тренером із фітнесу EveryDay Fitness у Києві. Зараз працює в компанії Ferrexpro.

Звісно, для досягнення мети потрібно бажання. А оскільки в Романа Мелетича

воно було, то й тренування розпочалися. Протягом двох із половиною місяців тричі на тиждень по дві години тривали безкоштовні тренування на баскетбольному майданчику стадіону СЗОШ № 5.

- До тренувань долучилися близько 50 осіб, - зазначає тренер. - Хтось прихотував не за розкладом, просто пограти, а ось основний склад сформували близько 20 чоловік. Серед них мої колишні вихованці, учні старшої школи, студенти, працівники Ferrexpro, переселенці тощо. За розуміння та підтримку широко вдячний адміністрації СЗОШ № 5 та Благодійному фонду «Полтавського ГЗК». Перші надали майданчик для тренування, другі - баскетбольні м'ячі.

За підсумком тренувань, до Дня фізичної культури і спорту було проведено благодійний турнір із баскетболу 3x3 на підтримку ЗСУ.

- На жаль, негода стала на заваді проведенню змагань на відкритому майданчику.

Саме через це було перенесено час початку змагань, і команда м. Світловодська не змогла долучитися до турніру. Але за підтримки відділу культури, спорту і туризму та адміністрації ДЮСШ № 3 турнір було проведено на закритому полі в приміщенні спортивного комплексу «Динамо».

Баскетбол 3x3 є одним із видів, що грається двома командами на одному баскетбольному кільці. Він розвинувся з вуличного баскетболу та, згідно з дослідженням ESSEC Business School, є найбільшим міським командним видом спорту у світі. Наразі цей вид баскетболу включено до програми Олімпійських ігор.

До турніру долучилися 8 команд. По одній команді з Кременчука та Харкова (представники ВПО, що мешкають наразі в Горішніх Плавнях) та 6 команд із гравців нашого міста. Жеребкуванням було визначено дві підгрупи, які зіграли групові матчі. За підсумками цих ігор до фіналу вийшло по дві команди з кожної підгрупи.

Перемогу виборола команда Triple Threat м. Горішні Плавні. Друге місце посіли команда представників міста Харкова «Борис Джонсонюк», третіми стали кременчужани - «БК Петрович».

Відділ культури, спорту і туризму нагородив переможців медалями та грамотами. Гроші, зібрані під час турніру, було перераховано на лікування бійця ЗСУ з Горішніх Плавнів.

- Із настанням осінньо-зимового періоду тренування на відкритому майданчику стають неможливими, - резюмує Роман, - але запити щодо продовження є. І попри те, що прогнозувати взагалі щось дуже важко, керівництво ГО МСК «Ріко» веде перемовини щодо можливості тренування у спортивній залі. Слідкуйте за оголошеннями!

Ольга ТРАНТИНА

Національний старт

В Умані відбувся чемпіонат України з веслування на байдарках і каное. Спортсмени Полтавщини вибороли там загалом 35 нагород. Уже традиційно в числі переможців і призерів - представники Горішніх Плавнів.

Представники Полтавщини традиційно гідно виступили в перегонах, зібравши на індивідуальних та групових дистанціях врожай із 35 нагород: 16 золотих, 10 срібних та 5 бронзових. Чимало з них - на рахунок спортсменів, що виступають за Горішні Плавні.

Срібло:

- Тарас Мазовський - каное-одиночка 200 м (час 40,53);
- Тарас Мазовський - каное-одиночка 500 м (час 2:08,22);
- Тарас Міщук і Дмитро Янчук - каное-двійка 1000 м (час 3:56,21).
- Максим Олійник спільно з Антоном Жовтюком, Сергієм Кравчуком і Георгієм Селезньовим - байдарка-четвірка 200 м (час 31,76);

Бронза:

- Тарас Мазовський у парі із Сергієм Нагорним - каное-двійка 200 м (час 39,31);
- Дмитро Голук та Ігор Новак разом із Костянтином Алфьоровим і Володимиром Савчиним - каное-четвірка 500 м (час 1:50,95).

Зазначається, що за результатами змагань мають проводити відбір до складу національної збірної 2023 року.

Із 9 до 12 вересня в Умані тривала боротьба за медалі в межах чемпіонату України з веслування на байдарках і каное. Загалом у змаганнях узяли участь понад 170 спортсменів із 18 регіонів країни.

Цікаво, що впродовж останніх трьох років (2019-2021) це був головний національний старт, що присвячувався пам'яті заслуженого тренера України В'ячеслава Сорокіна. Цього року з невідомих причин присвяту скасували, із чим самі спортсмени були категорично не згодні, тож улаштували своєрідний флешмоб на вшанування В'ячеслава Сорокіна.

Другий рік поспіль чемпіонат України проводиться в Умані. Участь у ньому мали право взяти спортсмени 2003 р. н. і старші.

Золото:

- Павло Алтухов - каное-одиночка 500 м (час 2:01,73);
- Павло Алтухов - каное-одиночка 1000 м (час 4:12,99).
- Тарас Міщук і Дмитро Янчук - каное-двійка 200 м (час 38,06);
- Тарас Міщук і Дмитро Янчук - каное-двійка 500 м (час 1:48,71);
- Тарас Міщук і Дмитро Янчук разом з Олегом Боровиком і Денисом Камерилієвим - каное-четвірка 200 м (час 34,11);
- Тарас Міщук і Дмитро Янчук разом з Олегом Боровиком та Едуардом Шеметилієм - каное-четвірка 500 м (час 1:43,48);

Добровольці-переможці

Знагоди Дня рятувальника - свята, яке відзначається в Україні щорічно 17 вересня, в Горішніх Плавнях провели турнір із мініфутболу.

У змаганнях узяли участь представники силових структур. Так, загалом на поле цього дня вийшли чотири команди: 17-ї Державної пожежної рятувальної частини м. Горішні Плавні, відділу поліції № 2 Кременчуцького районного уп-

равління поліції, добровольчого формування територіальної громади № 1 та військового комісаріату міста.

У складі колективів - переважно любителі, а не професійні футболісти. Але оскільки всі вони - представники силових структур, то, відповідно, мали змогу продемонструвати й свою фізичну підготовку, витривалість, реакцію безпосередньо у грі.

За підсумком мініфутбольних баталій призові місця розділилися наступним чи-

ном. Звання чемпіонів вибороли представники добровольчого формування територіальної громади № 1. Володарями срібла стали рятувальники з ДПРЧ-17. Призову трійку замкнули працівники поліції. А службовці військомату вдовольнилися четвертим місцем.

Сторінку підготувала
Ксенія КОВАЛЬЧУК